

## 3.

Den almindelige  
danske Lægeforening.  
Hovedbestyrelsen.

København, den 14. November 1932.

Til Indenrigsministeriet.

Ved Skrivelse 1928-3500 af Oktober 1932 har det høje Ministerium paa Foranledning af Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Udøvelse af Lægegerning anmodet Den almindelige danske Lægeforening om at fremkomme med en Udtalelse om §§ 4 og 29 i nævnte Lovforslag samt om i øvrigt at fremsætte de Bemærkninger, som Forslaget maatte give Anledning til.

Saaledes foranlediget skal Den almindelige danske Lægeforening først ad § 4 fremsætte følgende:

Den af Den almindelige danske Lægeforening etablerede Specialistordning har fungeret siden 1915. I det forløbne Tidsrum er den undergaaet Forandringer, som indhøstede Erfaringer og Udviklingen har foranlediget. Det tør fastslaaes,

- 1) at Ordningens Formaal er sket Fyldest: at sikre Befolkningen, at de Læger, der betegner sig som Specialister, virkelig besidder en fyldestgørende og grundig Uddannelse i paagældende Gren af Lægevidenskaben, og
- 2) at der indenfor Lægestanden baade blandt de almindelige praktiserende Læger og Specialisterne har været almindelig Tilfredshed med den Maade, hvorpaa Spørgsmaalet er blevet løst.

Det kan tilføjes, at den af Den almindelige danske Lægeforening indførte Ordning og den Maade, paa hvilken de i Spørgsmaalet liggende Vanskeligheder er overvundet, har vakt Opmærksomhed i Udlandets Lægесamfund, saaledes at adskillige af disse har ønsket at tage vort danske System til Mønster.

Det vil af ovenstaaende forstaas, at Den almindelige danske Lægeforening ikke har noget som helst Ønske om at komme bort fra den bestaaende Specialistordning og maa nære Betænkelighed ved Indførelsen af Forandringer. Dog maa Den almindelige danske Lægeforening erkende, at det er rimeligt, naar en Lægelov gives, at Specialistordningen formelt underlægges en offentlig Myndighed, men ønsker da at betone, at selve Ordningens praktiske Udførelse i øvrigt bør holde sig ganske nær til det hidtidig bestaaende, der i Praksis har virket tilfredsstillende.

Naar det i §§ 1 og 2 er overdraget Sundhedsstyrelsen at udstede den formelle Autorisation for Retten til at betegne sig som Læge, skønnes det følgerigtigt, at det ogsaa er Sundhedsstyrelsen, der i Henhold til § 4 meddeler den formelle Autorisation til at betegne sig som Speciallæge.

Men naar dernæst Talen bliver om at fastsætte, indenfor hvilke Grene af Lægevidenskaben Tilladelse til at betegne sig som Speciallæger samt om, paa hvilke Vilkaar saadan Ret kan opnaas, maa vi hævde, at dette er Spørgsmaal, som forudsætter ikke alene teoretisk lægevidenskabelig Viden, men ogsaa nøje Kend-